

Козич І. В.

кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри кримінального права навчально-наукового юридичного інституту ДВНЗ «Прикарпатський національний університет ім. В. Стефаника»

СПІВВІДНОШЕННЯ МЕТОДІВ І ФУНКЦІЙ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ

Важливим моментом у визначенні змісту політики в сфері боротьби зі злочинністю (як і її складової – кримінально-правової політики) є визначення цілей та завдань, що ставляться перед суб'єктами та учасниками такої політики, та ефективної реалізації функцій, за допомогою яких забезпечується досягнення поставлених цілей. Слід враховувати, що в залежності від етапу розвитку суспільства, коло завдань і цілей змінюються. Процес цих змін не може бути стихійним і вимагає розробки науково обгрунтованих методологічних підходів до перетворень, які проводяться в сфері протидії злочинності, що охоплює наступні основні етапи: обгрунтування на рівні державної доктрини принципів її побудови, визначення системи цілей і завдань, а також функцій та **методів**, за допомогою яких здійснюється реалізація вказаної сфери державної правової політики.

Правове регулювання зазвичай розглядається як певне упорядкування суспільних відносин за допомогою правових норм. Держава в особі уповноважених органів при виникненні відповідної потреби, використовуючи надбання законодавчої текстології, формулює правила поведінки спрямовані на розвиток тих чи інших суспільних відносин. При цьому держава може використовувати різноманітний інструментарій, використовуючи весь спектр способів правого регулювання, що в свою чергу у сукупності формують певний метод регулювання суспільних відносин.

Вибір методів впливу в першу чергу повинен залежати від критерію ефективності, тобто співвідношення витрат і зусиль до конкретних результатів (мається на увазі до поставленої цілі – зниження рівня злочинності). Враховуючи те, що цей вибір повинен бути не тільки політичним, але й практичним, держава повинна керуватися ще й критерієм справедливості [13].

Класифікаційних підходів до систематизації методів реалізації державної політики (в будь-якій сфері, в т.ч. і в сфері боротьби зі злочинністю) досить багато. Так, за функціональною ознакою виділяють організа-

ційні, економічні, правові та соціально-психологічні методи; за сферою впливу можна виділити адміністративні та економічні методи; за способом впливу держави виділяються прямі та непрямі методи і т.п.

Методи кримінально-правової політики вже отримали належне обґрунтування в спеціалізованій літературі [15; 12; 13; 1]. Тому, не ставлячи перед даним дослідженням завдання теоретичного дослідження поняття методів кримінально-правової політики, підтримується загальноновизнана позиція щодо того, що метод – це прийом, або система прийомів, що застосовуються в якій-небудь галузі діяльності [12]. Стосовно співвідношення методу та способу реалізації кримінально-правової політики у попередніх дослідженнях була підтримана позиція щодо того, що метод, за ієрархією, знаходиться істотно вище, ніж спосіб. Інакше кажучи, метод – це сукупність способів [12].

Водночас питанням взаємозв'язку методів кримінально-правової політики з її функціями достатня увага науковцями на приділялась.

Виходячи з того, що політика в сфері боротьби зі злочинністю виступає системоутворюючим критерієм для формування і реалізації її підсистем (кримінально-правової політики, кримінально-процесуальної політики, кримінально-виконавчої та кримінологічної (профілактичної) політики) доцільно в системі методів виділяти загальні методи та приватні (спеціальні) методи [13]. Причому загальні методи характерні для всієї системи політики в сфері боротьби зі злочинністю, а приватні (спеціальні) методи – застосовуються в межах її підсистем для вирішення конкретних задач спеціального характеру.

До основних методів кримінально-правової політики вчені зазвичай відносять такі методи, як криміналізація (декриміналізація) та пеналізація (депеналізація). Провідне місце серед них займає криміналізація оскільки саме вона визначає обсяг злочинного, можливість застосування покарання, застосування приватних методів.

Приватні методи витікають з основних, деталізують їх, вирішують відповідні завдання без застосування основних методів перебуваючи при цьому «у руслі» останніх. Вони застосовуються на рівні окремої особи і вирішують завдання протидії злочинності, не змінюючи фундаментальних оцінок тієї чи іншої криміналізованої поведінки. Так, до приватних методів можуть бути віднесені окремі інститути кримінального права – інститут обмеження сфери дії кримінального закону, інститут звільнення від кримінальної відповідальності, інститут звільнення від відбування покарання та ін. До таких методів цілком справедливо можна відносити й методи диференціації та індивідуалізації кримінальної відповідальності.

Однак вказані методи не можуть в повній мірі відобразити функціонування кримінально-правової політики в цілому, працюючи тільки при реалізації конкретної функції. Приміром, методи криміналізації та декриміналізації, пеналізації та депеналізації проявляють себе у всій красі при реалізації нормотворчої функції, а методи диференціації та індивідуалізації – нормозастосовчої функції (у діяльності, наприклад, судових органів).

Проте, цілком очевидним є той факт, що дані методи, притаманні, зазвичай, реалізаційним функціям кримінально-правової політики, будуть безсилими при дії багатьох інших її функцій. Це стосується, наприклад, функції визначення ресурсів, де на перший план виходить сукупність організаційних, економічних та соціально-психологічних методів.

Так само це можна стверджувати і щодо функції формування запиту, коли проводиться так звана політична ідентифікація відносно приналежності проблеми до сфери кримінально-правової політики. У ході реалізації цієї функції відбувається тісна взаємодія з кримінологічною (профілактичною) політикою, що викликає необхідність застосування багатьох кримінологічних методів. Не без уваги при реалізації цієї функції залишиться також і величезний комплекс соціологічного інструментарію.

Дійсно, на цьому етапі з певних внутрішніх (в рамках функціонування самої кримінально-правової політики – наприклад, неправильне застосування норми внаслідок її неточного формулювання) чи зовнішніх факторів (наприклад, виникнення нового кіберзлочину) створюється т.зв. проблемна ситуація - сукупність турбот, хвилювань, ознак потрясіння й дискомфорту, які визнаються політиками і громадськістю [5]. Однак не кожна проблема повинна вирішуватися в рамках кримінально-правової політики¹. Власне, при реалізації функції формування запиту здійснюється глибинний аналіз (із застосуванням цілого комплексу кримінологічних та соціологічних методів) проблемної ситуації з метою виокремлення проблеми, яка може бути вирішена зусиллями кримінально-правової політики. Тут повинна бути дана відповідь на ключове питання: а чи придатна ця проблема для цієї сфери політики? Вищенаведене дає під-

1 На жаль, на сучасному етапі, виходячи з кількості змін до чинного КК України, складається враження, що законодавчий орган в багатьох випадках вважає кримінальне право чи не єдиним інструментом вирішення проблеми. Нерідко, це робиться всупереч не тільки аргументам науки і практики, а й здоровому глузду. Про «результати» такої діяльності див. напр. Медицький І. Б. Наслідки злочинності в Україні: теоретичні і прикладні аспекти : монографія / Ігор Богданович Медицький. Івано-Франківськ, 2020. 314 с.

стави виділення в рамках цієї функції **методу кримінально-політичної ідентифікації** як сукупності способів виявлення, визнання та визначення (формулювання) проблеми, яка придатна до реагування і може бути вирішена кримінально-правовою політикою.

Ще один важливий момент полягає в тому, що діюче в Україні законодавство про кримінальну відповідальність, виходячи із позицій доктрини кримінального права та практики його застосування, на сьогодні далеко від стану, що відповідає вимогам сучасності. У зв'язку із цим суспільство несе величезні економічні та моральні втрати через нецивілізований підхід до формування, у першу чергу, правових заходів боротьби із злочинністю; неефективного застосування інструментарію (методів, способів та засобів кримінально-правової політики). У комплексі це зумовлене, в першу чергу, відсутністю сучасної ідеології кримінально-правової політики та науково обгрунтованої її доктрини, не кажучи вже про розробку на їх базі відповідної концепції.

Виходячи з цього, ключовим інструментом реалізації функцій кримінально-правової політики слід вважати загальний **програмно-цільовий метод** (про це неодноразово йшла мова у працях В.Я.Гація, Ю.В.Бауліна, В.І.Борисова, П.Л.Фріса, М.Г.Колодяжного та ін.). Умови застосування програмно-цільового методу дозволяють розглядати його в якості одного з основних методів здійснення якісних змін як на державному, так і на регіональному рівні. Мова йде про розробку базованих на доктрині кримінального права загальнодержавних та регіональних програм боротьби зі злочинністю.

Програмно-цільовий підхід допомагає сконцентрувати зусилля на вирішенні якої-небудь конкретної проблеми або завдання, тим самим найбільш ефективно використовуючи фінансові, матеріальні, сировинні та інші ресурси країни в цілому та її окремих частин [8]. Даний загальний метод політики в сфері боротьби зі злочинністю дає можливість досягнення цілей, що передбачають докорінні зрушення в підходах до боротьби зі злочинністю, перехід до нових станів всіх підсистем політики в сфері боротьби зі злочинністю, які не можуть бути досягнуті в процесі реалізації їх приватних (спеціальних по відношенню до політики в сфері боротьби зі злочинністю) цілей.

На жаль, на даному етапі існує величезна невідповідність між заявленими у загальнодержавних програмах заходами боротьби зі злочинністю з одного боку, і реальними управлінськими рішеннями - з іншого. При цьому даний розрив не тільки не скорочується з плином часу, але й має тенденцію до посилення. Інститути державного управління політикою в

сфері боротьби зі злочинністю все більшою мірою набувають формального, показного характеру, в той час як реальне прийняття політичних рішень виявляється повністю закритим. При цьому найчастіше критерії прийняття кадрових та управлінських рішень пов'язані не з раціональним аналізом і стратегією розвитку держави, а з міркуваннями особистої і групової зацікавленості.

Ще одним типовим методом кримінально-правової політики, пов'язаним як з формуючими, так і з реалізаційними функціями, виступає **метод моделювання**. Модель являє собою спрощене відображення реальності - це менш детальне, менш складне, менш докладне відтворення реально існуючого об'єкта або феномена [13]. При цьому коли ми говоримо про моделювання такого соціального феномену як злочинність, по суті, модель представляє не просто спрощення реальності, а відображення реальності через призму певного теоретичного підходу, або думки експерта. У цьому сенсі моделювання можна розглядати як більш точне і формалізоване (у порівнянні з традиційною текстуальною формою) описання теоретичної концепції, висновків експертного аналізу, результатів первинного дослідження. Як слушно зазначають Н. А. Савінова та П. Л. Фріс, кінцевим завданням кримінально-правового моделювання повинно стати створення такого закону, який би найефективнішим чином вирішував завдання кримінально-правової охорони – при цьому повинен бути вирішений комплекс завдань пов'язаних із зовнішнім (на рівні законів, що належать до різних галузей системи права) і внутрішнім (на рівні норм кримінального закону) їх співвідношенням [14].

Класичним результатом застосування методу моделювання є розробка прогнозу. Дійсно, модель, яка коректно відтворює динаміку злочинності може бути використана для того, щоб передбачити, яким чином дане явище буде розвиватися в майбутньому. Прогнозування можна вважати одним з найбільш цінних інструментаріїв моделювання політики в сфері боротьби зі злочинністю.

Фактично метод моделювання являє собою кримінологічну експертизу законопроекту [1; 2; 3; 6; 10; 11 та ін.], оскільки дає відповідь на питання про можливі негативні наслідки його застосування, про його ефективність, адже розробка та реалізація кримінально-правової політики вимагає створення моніторингової системи відстеження результатів застосування тих чи інших кримінально-правових засобів протидії злочинності.

Варто також звернути увагу на поступове зміщення акцентів кримінально-правового впливу, адже останнім часом у кримінально-правовій

політиці встановлюються не лише **імперативні**, а й **диспозитивні методи** регулювання відповідних відносин. Тут слід висловити декілька загальних зауважень.

Одним з основних завдань кримінально-правової політики є здійснення впливу на кримінально-правові відносини, які виникають внаслідок вчинення особою діяння, що містить у собі склад відповідного злочину, передбаченого нормою Особливої частини КК України. Здатність злочину спричиняти істотну шкоду суспільним відносинам благам та інтересам об'єктивно ставить державу перед необхідністю активного захисту суспільства і окремих його членів, яке здійснюється відповідними державними органами, значення і призначення яких – зміцнення законності, правопорядку, попередження і викорінювання злочинів, охорона інтересів суспільства, прав і свобод громадян. Публічність обумовлена впливом державної правової політики, яка, проте, захищаючи суспільні інтереси, не повинна пригнічувати і особисті – такий висновок повністю поширюється на всі підсистеми політики в сфері боротьби зі злочинністю [9].

Природу публічної галузі слід визначати не тільки характером матеріально-правових відносин. У такій ситуації слід враховувати й загально-правовий статус особи в державі, загальнолюдські цінності. Держава, виконуючи свої функції, перш за все формує законодавчий рівень кримінально-правової політики. Але при нормативному встановленні рамок поведінки окремих суб'єктів кримінально-правових відносин публічність не може бути безмежною, обумовлюватися вимогами політичної доцільності тощо. У зв'язку з цим необхідно ставити і вивчати питання про диспозитивність, про межі її прояву в кримінально-правовій політиці.

Поступовий поворот держави до особи актуалізовує питання про межі втручання держави в права і обов'язки людини і про надання можливості розпорядитися наданими правами шляхом їх закріплення і надання нормативно закріплених можливостей їх реалізації, гарантій і механізму забезпечення, підвищення рівня юридичної захищеності всіх осіб, що беруть участь в кримінально-правових відносинах, тобто про співвідношення публічних і приватних інтересів. Співвідношення суспільних і особистих інтересів, відносини держави і особи виражаються в таких правових категоріях, як публічність і диспозитивність. При формулюванні цілей і завдань кримінально-правової політики, в умовах переходу до політики правової держави, необхідно гарантувати захист особи, її прав і свобод. Крім того, необхідність перегляду ставлення до

забезпечення прав і законних інтересів особи в сучасних умовах спонукає до переосмислення вимоги про невідворотність кримінальної відповідальності [9].

Суб'єкти при таких відносинах виступають не тільки носіями певного правового статусу. В залежності від використаного державою методу правового регулювання, суб'єкт кримінально-правових відносин може бути зобов'язаною особою (наприклад, обов'язок понести покарання за вчинений злочин), але може й володіти певними правомочностями, які визначатимуть його подальшу поведінку (наприклад, реалізація права на необхідну оборону, позитивна посткримінальна поведінка тощо). І в таких випадках зрозумілим стає те, що метод правого регулювання кримінально-правових відносин набирає особливої ваги для забезпечення ефективності реалізації функцій кримінально-правової політики, цілі якої у жодному випадку не повинні бути звужені виключно до мети боротьби із злочинністю. Вона повинна також бути і, перш за все, системою гарантій прав та інтересів особи, а потім і суспільства, і держави в цілому. Для політики в сфері боротьби зі злочинністю не байдуже, якими засобами досягаються і досягатимуться її цілі та вирішуватимуться поставлені завдання в процесі реалізації відповідних функцій. Це обумовлює необхідність визначення соціальної цінності засобів досягнення цілей, а також цінності суспільних і особистих інтересів, до яких ті або інші процесуальні засоби мають пряме відношення. Враховуючи соціальну цінність конкретних інтересів особи, держава бере їх під кримінально-правову охорону, перетворюючи на законні інтереси особи.

Вищенаведене дозволяє повністю підтримати висловлену Е. М. Гануляком думку щодо того, що на сучасному етапі розвитку кримінально-правової політики формується новий прототип демократичної кримінально-правової політики – **правозахисна кримінально-правова політика**, у якій як формально так і на рівні правозастосування, будуть дотримуватися принципи пріоритету прав і свобод людини [4]. Автор справедливо вважає, що у такій політиці вагоме місце повинен займати диспозитивний метод правового регулювання, оскільки саме він покликаний забезпечити реалізацію приватного інтересу у кримінально-правових відносинах, і тим самим вирівняти існуючий дисбаланс між забезпеченням інтересів особи, що вчинила кримінальне правопорушення, та потерпілого від нього .

Можна ще наводити чимало прикладів стосовно багатоманітності методів кримінально-правової політики при реалізації її функцій. Наприклад, якщо звернутися до інформаційно-комунікаційної функції, питан-

нями розробки якої продуктивно займається Н. А. Савінова, то, напевно, й неможливо перерахувати весь спектр інформаційних чи комунікаційних методів, що можуть бути застосовані у ході її реалізації. На прикладі вищенаведених найбільш поширених методів хотілося зафіксувати дуже важливий факт: не применшуючи ваги криміналізації (декриміналізації) та пеналізації (депеналізації) як основних (базових) методів, слід аргументовано визнати, що вони аргументовано не являються єдиними методами кримінально-правової політики. При реалізації кожної з функцій відповідний суб'єкт в залежності від об'єкта впливу та поставленого завдання може використовувати широкий спектр методів та способів регулювання, в т.ч. напрацьованих іншими науками чи галузями права.

Такий багатоаспектний підхід до правильного вибору і застосування для вирішення поставленого завдання релевантного методу при реалізації конкретної функції кримінально-правової політики може призвести до виникнення новітнього тренду кримінально-правової політики – **доказової кримінально-правової політики**. З цього приводу деякі науковці цілком слушно проводять аналогію з доказовою медициною: «Для того, щоб лікування було «довказовим», слід дотриматися кількох умов та відповісти на конкретне запитання: звідки лікар знає, що саме ця комбінація ліків надасть необхідну допомогу людині, що звернулась із хворобою? У разі, якщо переносити це на політику, хворобою можна вважати проблему в певній сфері, а ліками – ту політику, що точно приведе до її розв'язання» [7] (виділено мною – **І.К.**). Тим більше, що у випадку кримінально-правової політики, на відміну від медицини, можна опустити деякі етапи, наприклад, на основі досвіду інших країн зробити висновок, чи може уряд ефективно вирішити цю проблему кримінально-правовими засобами.

Варто в цьому контексті висловити певні сподівання, що при впровадженні такої доказової кримінально-правової політики будуть враховуватися по крайній мірі 2 аспекти: 1) впровадження засобів кримінально-правового впливу можливе тільки в тому випадку, якщо ефективність такого впровадження доказана (власною чи зарубіжною практикою, науково-обґрунтованими доктринальними дослідженнями і т.п.); 2) при реалізації всіх необхідних функцій кримінально-правової політики, спрямованих на вирішення конкретного завдання, будуть чітко обиратися і застосовуватися релевантні методи з дотриманням алгоритму доказовості (наприклад, як зазначається в літературі, мова йде про відповіді на такі питання, як: чому це – проблема? в яких країнах і контекстах вона визнається проблемою, а в яких на неї не звертають увагу? де і як над

цією проблемою працювали? які є успішні приклади розв'язання цієї проблеми? які заходи виявилися ефективними, а які – ні і чому? [7] тощо)

1. Балобанова Д.О. *Теорія криміналізації. Дис. на здоб. наук.ступ. канд. юрид.наук : 12.00.08. Одеса, 2007 та ін.*
2. Балобанова Д.О. *Місце кримінологічної експертизи у забезпеченні законотворчого процесу. Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України [текст] : Збірник наукових статей. Випуск 52. Івано-Франківськ : ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника», 2020. С.3-13.*
3. Василевич В.В. *Експертиза нормативно-правових актів у сфері запобігання злочинам: поняття та об'єкти. Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. 2013. № 1. с. 138-144.*
4. Гануляк Е. М. *Диспозитивний метод реалізації кримінально-правової політики. Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук: 12.00.08 – кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право. Дніпро, 2018, 19 с.*
5. *Державна політика : підручник. Нац. акад. держ. упр. при Президенті України ; ред. кол. : Ю. В. Ковбасюк (голова), К. О. Ващенко (заст. голови), Ю.П.Сурмін (заст. голови) [та ін.]. К. : НАДУ, 2014. С.54.*
6. Джужа О.М. *Кримінологічна експертиза як засіб удосконалення законотворчого процесу. О.М. Джужа, А.В. Кирилюк. Боротьба з організованою злочинністю і корупцією. 2003. № 8. с. 125-137ю*
7. *Дослідження державних політик: методологія, процедури та європейські практики : монографія / авт. кол. : [Л. В. Гонюкова, В. М. Козаков, В. А. Ребало та ін.] ; за заг. ред. Л. В. Гонюкової, В. М. Козакова. Київ : НАДУ, 2018. С. 205.*
8. Козич І. В. *Кримінально-правова політика в сфері протидії злочинам, що вчиняються із застосуванням насильства. дис. ... канд. юрид. наук: Львів: ЛьвДУВС, 2012. С.104*
9. Козич І.В. *Диспозитивність і публічність у кримінальному процесі / Електронний ресурс. Режим доступу: <http://lib.znate.ru/docs/index-8515.html?page=31>.*
10. Орлов Ю.В. *Експертиза кримінологічна. Вісник Асоціації кримінального права України. 2017. №1 (8). с. 297-301.*
11. Орлов Ю.В. *Кримінологічна експертиза нормативно-правових актів і їх проектів: науково-методичне забезпечення: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 – кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право. К., 2010. 237 с.*

12. Фріс П. Л., Козич І. В., Гануляк Е. М. *Диспозитивний метод реалізації кримінально-правової політики : монографія / Павло Львович Фріс та ін. Івано-Франківськ, Супрун В. П., 2020. С.46.*
13. Фріс П.Л., Козич І.В. *Про методи політики в сфері боротьби зі злочинністю. Особливості формування законодавства України на сучасному етапі державотворення. Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції. Івано-Франківськ. 14 березня 2013 р. С.18-21.*
14. Фріс П. Л., Савінова Н. А. *Моделювання у кримінально-правовій політиці. Наше право. 2017. № 2. С. 113-118.*
15. Фріс П.Л. *Розділ 2.2.1. Криміналізація і декриміналізація. У колект. праці: Правова доктрина України (у 5 томах). Наукове видання. Том 5. Кримінально-правові науки в Україні: стан, проблеми та шляхи розвитку. За заг. ред. В. Я. Тація, В. І. Борисова. Харків: Видавництво «Право», 2013. 1240 с.*

Козич І.В. Співвідношення методів і функцій кримінально-правової політики

Виходячи з того, що політика в сфері боротьби зі злочинністю виступає системоутворюючим критерієм для формування і реалізації її підсистем (кримінально-правової політики, кримінально-процесуальної політики, кримінально-виконавчої та кримінологічної (профілактичної) політики) доцільно в системі методів виділяти загальні методи та приватні (спеціальні) методи. Причому загальні методи характерні для всієї системи політики в сфері боротьби зі злочинністю, а приватні (спеціальні) методи – застосовуються в межах її підсистем для вирішення конкретних задач спеціального характеру.

Багатоаспектний підхід до правильного вибору і застосування для вирішення поставленого завдання релевантного методу при реалізації конкретної функції кримінально-правової політики може призвести до виникнення новітнього тренду кримінально-правової політики – доказової кримінально-правової політики. У дослідженні аргументовано вказується, що доказова кримінально-правова політика повинна 1) вважати придатною для застосування стратегію кримінально-правової протидії злочинності та 2) дозволяти впровадження засобів кримінально-правового впливу тільки в тому випадку, якщо ефективність такого впровадження доказана (власною чи зарубіжною практикою, науково-обґрунтованими доктринальними дослідженнями і т.п.). Зазначено, що доказовий алгоритм повинен базуватися на взаємодії всіх конструктивних елементів кримінально-правової політики: 1) чітко окреслених завдань, спрямованих на досягнення більш загальних цілей кримінально-правової політики; 2) обрання й застосування релевантних методів кримінально-правової політики в процесі реалізації конкретних функцій, спрямованих на вирішення окремого завдання; 3) дотримання функціональних принципів кримінально-правової політики.

Ключові слова: методи кримінально-правової політики, функції кримінально-правової політики, взаємозв'язок методів та функцій, доказова кримінально-правова політика.

Kozych I.V. The interrelation of methods and functions of criminal law policy

Based on the fact that the policy in the field of crime control is a system-forming criterion for the formation and implementation of its subsystems (criminal policy, criminal procedure policy, criminal executive and criminological (preventive) policy) it is advisable to distinguish general methods and private (special) methods. Moreover, general methods are characteristic of the entire system of policy in the fight against crime, and private (special) methods are used within its subsystems to solve specific problems of a special nature.

A multifaceted approach to the correct choice and application of the relevant method to solve the problem in the implementation of a specific function of criminal law policy can lead to the latest trend in criminal law policy - evidence-based criminal law policy. The study argues that the evidentiary criminal policy should 1) consider suitable for the strategy of criminal law crime and 2) allow the introduction of criminal law only if the effectiveness of such implementation is proven by domestic or foreign practice, scientifically based doctrinal research, etc.). It is noted that the evidentiary algorithm should be based on the interaction of all constructive elements of criminal law policy: 1) clearly defined tasks aimed at achieving more general goals of criminal law policy; 2) selection and application of relevant methods of criminal law policy in the process of implementing specific functions aimed at solving a particular problem; 3) compliance with the functional principles of criminal law policy.

Keywords: methods of criminal law policy, functions of criminal law policy, interrelation of methods and functions, evidence-based criminal law policy.